

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj 01 0 K 011055 16 K
Bihać, 10.02.2017.godine

Pravosnažno 13.03.2018. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 011055 17 Kž
od 13.03.2018. godine prvostepena presuda preinačena u
odluci o kazni tako da se optuženi Šobot Bogdan osuđuje
na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina.
U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Hodžić Fikreta kao predsjednika vijeća, Pračić Ilvane i Čoralić Bahre kao članova vijeća, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Šobot Bogdana, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać, broj T01 0 KT RZ 0023962 15 od 08.03.2016.godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 09.02.2017.godine, u prisutnosti kantonalnog tužioca Mesić Jasmina, optuženog, njegova branioca po službenoj dužnosti, advokata Veladžić Hasana i oštećenog Š.F., dana 10.02.2017.godine donio je i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi ŠOBOT BOGDAN zv."Zeke", sin O. i majke D. djevojački Š., rođen 01.06.1959.godine u mjestu P., Općina K., JMBG ..., sa prebivalištem u ..., oženjen, otac dvoje djece, pismen sa završenom SSS, po zanimanju keramičar, po narodnosti ..., državljanin ..., vodi se u vojnoj evidenciji OMO P., lošeg imovnog stanja, osuđivan ..., brani se sa slobode

K R I V J E

Što je:

U toku rata u Republici BiH, za vrijeme trajanja oružanog sukoba između Armije R BiH i Vojske Republike Srpske, u svojstvu pripadnika Vojske Republike Srpske, postupao suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, na način da je :

U drugoj polovini jula 1992.godine, u popodnevnim satima, zajedno sa D.M.(nedostupnim državnim organima gonjenja) i još jednim nepoznatim pripadnikom iste vojske, naoružani automatskim puškama i obučeni u vojne uniforme, došli do porodične kuće Š.I. u naselju D.S., zaseok Š., općina K., da bi potom ušli u unutrašnjost iste i na silu izveli Š.I., kojeg su uz prijetnju oružjem odveli do lokaliteta „B.mlin“, u D.S., neposredno uz rijeku

S. gdje su, u namjeri da ga liše života, u istog ispucali više metaka, usljed čega je Š.I. od zadobijenih povreda preminuo, a njegovo tijelo bacili u rijeku S., koje do danas nije pronađeno.

Dakle, za vrijeme rata u BiH, kršeći pravila međunarodnog prava, zajedno sa drugim licima, izvršio ubistvo jednog civila, bošnjačke narodnosti.

Čime je počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1., u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 33 i 41. toga Zakona

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 8 (OSAM) GODINA.

U smislu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine porodica ubijenog Š.I. sa imovinskopravnim zahtjevom upućuje se na parnični postupak.

U smislu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi se oslobađa dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać pod brojem T01 0 KTRZ 0023962 15 dana 08.03.2016.godine, podiglo je optužnicu protiv optuženog Šobot Bogdana, stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ). Kod ovakve optužnice kantonalni tužilac ostao je do kraja krivičnog postupka pred ovim sudom.

Rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 0 K 011055 16 Kps od 11.03.2016.godine optužnica je potvrđena, a optuženi se na ročištu održanom dana 27.05.2016.godine izjasnio da nije kriv.

Iznoseći koncept odbrane, pored predloženih dokaza, branilac optuženog naveo je da će optuženi dati iskaz u svojstvu svjedoka. U skladu sa tom odlukom odbrane, optuženi je kako to i nalaže odredba člana 274. stav 2. ZKP-a na glavnom pretresu dao iskaz u svojstvu svjedoka.

Oštećeni Š.F. kao sin ubijenog Š.I., u ime porodice postavio je imovinskopravni zahtjev prema optuženom, kojeg tokom dokaznog postupka nije konkretizirao. Međutim, u završnoj riječi naveo je da na ime naknade štete od optuženog za sebe, brata i dvije sestre potražuje iznos od po 20.000,00 KM.

Tokom dokaznog postupka na glavnom pretresu tužilac je izveo dokaze saslušanjem u svojstvu svjedoka Š.F., Š.H., Š.S., Š.S.1, Š.R., kći S., B.A., Š.R.1, V.S., Š.S.2, O.S. i Š.Š. kći

Dž., iznijet je sadržaj materijalnih dokaza i to: izvod iz matične knjige umrlih za Š.I., Matični ured, Općina K. broj 02/1-13-3-370/11 od 18.03.2011.godine, potvrda Instituta za nestale osobe BiH broj 03/1-40-2-249/16 od 22.02.2016.godine, ovjerena kopija izvoda iz matične knjige umrlih za Matični ured, Općina S.M., broj 05-13-3-1130/2015 od 25.05.2015.godine, akt Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu grada P. broj 03-31/15 od 18.05.2015.godine, ovjerena kopija zapisnika o uviđaju, ekshumaciji (masovnih) civilnih žrtava iz masovnih grobnica u H. I V., Općina S.M. i obdukciji tijela Općinskog suda S.M. broj Kri:30/96 od 04.10.1996.godine (strana 41, leš 36), potvrda Srpske Republike Bosne i Hercegovine, Autonomna regija Krajina, Skupština Opštine K. broj 02/4-844-1887/92 od 06.08.1992.godine, potvrda ŽGP Lj., broj 608.21353/15 SP od 22.07.2015.godine u originalu u prevodu na bosanski jezik, fotokopija odluke o proglašenju ratnog stanja (Sl.list RBiH broj 7/92) od 20.06.1992.godine, fotokopija odluke o ukidanju ratnog stanja /Sl.list RBiH broj 50/95/ od 28.12.1995.godine, zapisnik o ispitivanju tada osumnjičenog Šobot Bogdana broj T01 0 KT RZ 0003567 98 od 23.04.2015.godine, sačinjen u Kantonalnom tužilaštvu USK Bihać, akt Uprave policije MUP-a USK-a Bihać broj 05-04/03-15-67/17/TT od 25.01.2017.godine, dopis udruženja logoraša Općine K. broj 676-10/2016 od 18.10.2016.godine te izvod iz kaznene evidencije za optuženog PS K. broj 05-04/08-2-1-04-3-275/15 od 20.05.2015.godine.

Obrana optuženog na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka saslušala je Š.G. a optuženi Šobot Bogdan dao je iskaz u svojstvu svjedoka. Istovremeno, obrana optuženog odustala je od svog prijedloga da se u svojstvu svjedoka saslušaju Š.Lj., S.B., V.M. i Č.R..

Sud je odbio prijedlog odbrane da se pozove i u svojstvu svjedoka saslušaju Č.R. i pored činjenice što je ovaj prijedlog u ranijoj fazi postupka usvojen. Branilac optuženog je na glavnom pretresu održanom 09.02.2017.godine zatražio da mu se omogući dodatno vrijeme kako bih on obavio razgovor sa Č.R., pa ukoliko se uvjeri da on ima određena saznanja vezana za kritični događaj, ostao bih kod prijedloga za njegovo saslušanje, a u suprotnom odustao bih od tog prijedloga. Prilikom donošenja ove odluke sud je imao u vidu da je optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu potvrdio svoje učešće u odvođenju civila bošnjačke nacionalnosti Š.I., zajedno sa D.M. i S.M., promjenivši na taj način svoj iskaz kojeg je dao u fazi istrage kada je negirao bilo kakvu vezu i svoje učešće vezano za prinudno odvođenje i lišenje života Š.I. Međutim, niti optuženi a niti svjedoci optužbe u svojim iskazima nisu potvrdili da je kritičnom događaju prisustvovao Č.R., kojeg su svi od ranije poznavali, obzirom da se radilo o mjesnom poštaru. Kako je očito da Č.R. nema neposrednih saznanja vezanih za lišenje života Š.I., njegov iskaz i eventualna posredna saznanja po mišljenju ovog suda ne bih doprinijeli utvrđivanju drugačijeg činjeničnog stanja.

Imajući u vidu činjenicu da je između glavnih pretresa koji su održani 31.10.2016.godine i 14.12.2016.godine protekao rok duži od 30 dana, sud je odlučio da glavni pretres zakazan za dan 14.12.2016.godine, teče iznova. Uz saglasnost stranaka i branioca, kako to i nalaže odredba člana 266. stav 2. ZKP-a F BiH, odlučeno je da se svjedoci ponovo ne saslušavaju nego da se koriste njihovi iskazi dati na ranijim glavnim pretresima.

U završnoj riječi tužilac je naveo da je izvođenjem dokaza na glavnom pretresu tužilaštvo dokazalo da je optuženi Šobot Bogdan počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, na način, u vrijeme i u mjestu kako je to bliže činjenično i pravno opisano u dispozitivu optužnice.

Branilac optuženog u završnoj riječi naveo je da odbrana ne spori određena objektivna obilježja ovog krivičnog djela, jer ih je potvrdio i optuženi u svom iskazu. Prema navodima branioca nije sporno da je na teritoriju BiH bio ratni sukob, da je na tom području počinjen velik broj ratnih zločina, da nije sporno ni svojstvo optuženog i Š.I.. Prema navodima branioca nije sporno ni vrijeme i mjesto izvršenja djela, kao i činjenica da je optuženi učestvovao u odvođenju Š.I. od njegove kuće prema kafani i mostu, zajedno sa D.M. i S.M.. Međutim, branilac tvrdi da tužilaštvo nije ponudilo niti jedan dokaz iz kojeg bi slijedilo da je optuženi skupa sa ostalim osobama pucao u Š.I., da je bio svjestan i da je mogao biti svjestan da se Š.I. odvodi samo radi toga da se liši života. Posebno je naglašeno da je svim svjedocima tužilaštva poznato, što je potvrdio i O.S. da je Š.I. lišio života D.M..

Nakon provedenih dokaza optužbe i odbrane optuženog ovaj sud cijenio je svaki dokaz ponaosob i u njihovoj međusobnoj vezi, kako to i nalaže odredba člana 296. stav 1. i 2. ZKP-a F BiH, te je riješio kao u izreci a iz sljedećih razloga:

Nije sporno da je u vrijeme koje se optuženom stavlja na teret na teritoriji R BiH, bilo proglašeno ratno stanje, da su optuženi Šobot Bogdan zv. "Zeke" u toku rata u R BiH za vrijeme oružanog sukoba između Armije R BiH i vojske RS u svojstvu pripadnika vojske RS, zajedno sa D.M. i još jednim pripadnikom vojske RS čiji identitet nije utvrđen, u drugoj polovini jula 1992.godine u popodnevnim satima, naoružani puškama došli do porodične kuće Š.I. u naselju D.S., zaseok Š. općina K., da su ga odveli do lokaliteta "B.mlin", da je Š.I. ubijen iz vatrenog oružja, da je bačen u rijeku S. te da mrtvo tijelo još uvijek nije pronađeno.

Ove nesporne činjenice proizilaze iz iskaza saslušanih svjedoka, iz materijalnih dokaza koji su predloženi od strane optužbe, a nije ih osporio niti optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu a niti branilac u završnoj riječi.

Da je u drugoj polovini jula 1992.godine, koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela u BiH trajao rat i oružani sukob, utvrđeno je na osnovu Odluke Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja od 20.06.1992.godine (Sl. list R BiH broj 7/92) te na osnovu Odluke o ukidanju ratnog stanja koju je donijelo Predsjedništvo R BiH dana 22.12.1995.godine (Sl. list R BiH broj 50/95).

Da su oružani sukobi u Bosni i Hercegovini, pa i u D.S., Općina K. počeli i prije proglašenja ratnog stanja utvrđeno je na osnovu iskaza svjedoka optužbe. Svjedoci Š.R., Š.S., Š.S. kći S., , Š.S.1 i Š.S.kći Dž. u svojim iskazima saglasno su naveli da su početak rata dočekali u D.S., Općina K., da je to područje bilo zauzeto i pod kontrolom vojske RS-a, da je uslijedilo zastrašivanje, tortura, ubistva civila, pljačke i paljenje bošnjačkih kuća, da se nisu mogli slobodno kretati, da su spavali po tuđim kućama te da je većina muškaraca odvedena u logor M.. Svjedok O.S. naveo je da je početkom ratnih dejstava kao dobrovoljac došao iz Njemačke u Bosnu i Hercegovinu, da je raspoređen u odred vojne policije pri sanačkom bataljonu vojske RS-a te da je njegova jedinica u maju 1992.godine na L. ubila preko 100 civila bošnjačke nacionalnosti, koji su bili iz sela V.. Iz iskaza svjedoka Š.R.1 proizilazi da je u aprilu 1992.godine dobio poziv za mobilizaciju vojske RS-a, da je jedno vrijeme bio na L. a potom da je otišao na ratište na području Kupresa, da je 21 dana bio na liniji a sedam dana kod kuće.

Uvidom u Odjeljenje za boračko-invalidsku zaštitu grada P. broj 03-31/15 od 18.05.2015.godine, utvrđeno je da je optuženi Šobot Bogdan bio pripadnik oružanih snaga SFRJ-Republike srpske za vrijeme neposredne ratne opasnosti i ratnog stanja i to od

27.05.1992.godine do 23.12.1992.godine, od 30.04.1994. do 30.04.1995.godine te od 01.07.1995.godine do 20.03.1996.godine, sve u VP 7286 K.. Da je optuženi bio pripadnik vojske RS, proizilazi i iz njegovog iskaza kojeg je dao u svojstvu svjedoka u kojem je naveo da je mobilisan u aprilu 1992.godine, da je bio pripadnik 17-tog K. bataljona, a što je potvrđeno i iskazom svjedoka optužbe O.S., koji je bio u istoj jedinici sa optuženim.

Nesporna je i činjenica da je oštećeni Š.I. bio civil bošnjačke nacionalnosti, da nije bio naoružan te da nije direktno učestvovao u neprijateljstvima. Ove činjenice proizilaze iz iskaza svjedoka optužbe koji su naveli da je oštećeni prije rata radio u Sloveniji, firma G.. Kada je u pitanju kritični događaj, svjedoci Š.R., Š.S. i B.A. saglasno su potvrdili da je Š.I. prilikom prinudnog odvođenja iz kuće bio u radnom odijelu njegove firme G.. Da je Š.I. bio civil, da je bio starije dobi te da je bio u radnom odijelu kada je odveden, u svom iskazu na glavnom pretresu potvrdio je i optuženi Šobot Bogdan.

Sporno je da li je optuženi Šobot Bogdan zajedno sa D.M. i još jednim pripadnikom vojske RS na silu i pod prijetnjom oružja odveo Š.I., sporno je da li je optuženi bio u vojnoj uniformi, sporna je vrsta naoružanja koju je imao sa sobom, kao i činjenica da li je optuženi sa D.M. i nepoznatim pripadnikom vojske RS odveo Š.I. do lokaliteta „B.mlin“ u D.S., neposredno uz rijeku S. i u namjeri da ga liše života u istog ispucali više metaka, kako to tvrdi optužba, ili je optuženi došavši do kafane „B.mlin“ ostao u kafani na piću te da su Š.I. odveli D.M. i , kako to tvrdi odbrana optuženog.

Optuženi Šobot Bogdan u svom iskazu u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu naveo je da je mobilisan u aprilu 1992.godine te da je bio pripadnik 17. K.kog bataljona vojske RS. Vezano za kritični događaj istakao je da je komandir čete Š.R.2 rekao njemu, Dević Milanku i S.M.u da odu u D. S., da privedu nekog od starijih osoba te da idu u K. u glavnu komandu kako bih vidjeli šta će sa stanovništvom. D.M. dobro je poznao, bili su komšije a S.M. koji je bio na motoricu, tad je prvi put upoznao. Pošto nije bilo puno stanovnika u D.S., jer su već iselili u C., otišli su do kuće Š.I., radilo se o starijoj osobi a bilo im je poznato da on ima papir da se može slobodno kretati. Krenuli su prema komandi i kada su došli do kafane „B.mlin“, on je ostao u kafani pijući piće a S. i D.M. uputili su se kroz tunnel prema visećem mostu te se iz tog pravca čuo pucanj. Kada su se S. i D. vratili do njega, rekli su mu da im je Š.I. pobjegao i upozorili ga da ne priča o tome riječima „što znaš ne znaš“. Nakon toga vratili su se u komandu te su S. i S. komandiru Š. rekli da im je ta osoba pobjegla. U vezi ovog događaja on nikom nije ništa pričao, to nije rekao niti u svojim ranijim izjavama jer se bojao D.M. i od njega su dolazile prijetnje. Toga dana nije imao na sebi vojnu uniformu, od naoružanja imao je pušku „papovku“, D. i S. imali su automatske puške, a S. je bio na motoru. Poslije rata čuo je da je Š.I. ubijen, viđao je i D.M. ali o kritičnom događaju sa M. nije razgovarao. S.M. a poslije rata nije viđao i nezna gdje se on nalazi.

Obzirom na razlike u iskazima optuženog sa glavnog pretresa i u fazi istrage, tužilac je prilikom unakrsnog ispitivanja, kako to i nalaže odredba člana 288. stav 1. ZKP-a F BiH koristio iskaz optuženog kojeg je dao u istrazi na zapisnik dana 23.04.2015.godine pod brojem T01 0 KT RZ 0003567 98. Naime, iskaz optuženog iz istrage u odnosu na iskaz sa glavnog pretresa razlikuje se prije svega u činjenici što je optuženi tada naveo da je u julu 1992.godine otišao u Kopar-R Slovenija, gdje je nastavio da radi u preduzeću u kojem je radio i prije rata te da nije učestvovao u odvođenju civila bošnjačke nacionalnosti Š.I..

Pažljivom analizom iskaza optuženog ovaj sud zaključuje da je on selektivan, da je doziran, da je iznosio samo one činjenice i u mjeri koliko je bio prisiljen dokazima optužbe,

on nema za cilj objektivno utvrđivanje činjenica i očito je sračunat sa namjerom da se pokuša osloboditi krivice. Iz tih razloga optuženi je u svom iskazu u fazi istrage potpuno negirao svoje učešće u prinudnom odvođenju Š.I., pokušavajući sebi obezbjediti alibi tvrdnjom da u kritičnom periodu uopšte nije bio u Bosni i Hercegovini već u Sloveniji, gdje je bio zaposlen. U skladu sa iskazom optuženog u fazi istrage, odbrana – branilac je prilikom iznošenja koncepta odbrane tvrdio da su Š.I. ubili drugi pripadnici vojske RS-a, da optuženi zna ko su oni te da će prilikom davanja svog iskaza na glavnom pretresu otkriti njihov identitet. Međutim, optuženi je prilikom davanja svog iskaza na glavnom pretresu potvrdio iskaze saslušanih svjedoka optužbe da je i on bio prisutan prilikom prinudnog odvođenja Š.I..

Imajući u vidu razlike u iskazima optuženog u fazi istrage i na glavnom pretresu, sud je prihvatio iskaz optuženog sa glavnog pretresa u dijelu u kojem navodi da je on bio pripadnik vojske RS-a, da je zajedno sa D.M. učestvovao u prinudnom odvođenju iz njegove kuće civila bošnjačke nacionalnosti Š.I., jer je ovaj dio iskaza optuženog potvrđen materijalnim dokazima te iskazima saslušanih svjedoka.

Da iskaz optuženog u fazi istrage nije vjerodostojan u dijelu u kojem navodi da je u julu 1992.godine otišao u K.-R Slovenija i nastavio da radi u preduzeću u kojem je radio prije rata, proizilazi i iz materijalnih dokaza optužbe.

Uvidom u potvrdu Željezničko građevinskog preduzeća D.D. Lj. broj 608.21353/15 SP od 22.07.2015.godine utvrđeno je da je optuženi Šobot Bogdan bio radnik tog preduzeća u periodu od 17.06.1986.godine do 30.04.1992.godine.

Uvidom u potvrdu Skupštine Opštine K. broj 02/4-844-1887/92 od 06.08.1992.godine, utvrđeno je da je optuženom Šobot Bogdanu dato odobrenje da može nesmetano napustiti područje Autonomne regije Krajina, radi regulisanja radne obaveze.

Iskaz optuženog Šobot Bogdana na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka u dijelu u kojem navodi da je od komandira čete Š.R.2dobio naređenje da zajedno sa D.M. i S.M. privedu nekog od starijih osoba bošnjačke nacionalnosti da razgovaraju šta će sa stanovništvom bošnjačke nacionalnosti, da je on taj dan bio u civilnoj odjeći naoružan poluautomatskom puškom, da je došavši do gostione „B.mlin“ ostao u istoj, da su se D.M. i S.M. zajedno sa Š.I. uputili prema tunelu i visećem mostu na rijeci S. te da su se nedugo potom čuli pucnji, opovrgnut je iskazima svjedoka Š.F., Š.H., Š.S., Š.R., B.A., Š.Š. kćeri S., Š.Š. kćeri Dž., Š.S.1 i Š.R.1.

Tako svjedok Š.F. u svom iskazu navodi da se u vrijeme ubistva oca I. nalazio u T., da mu je majka kasnije pričala da ju je toga dana otac zaprežnim kolima zajedno sa Š.S.1 koji je tad bio dječak vozio u ambulantu jer je bila bolesna, da su se vratili kući te da se nakon izvjesnog vremena začula pucnjava po kući i kroz prozor. Odmah nakon toga u kuću su uletila dva uniformisana lica, među njima je prepoznala D.M., počeli su da pucaju po kući i po vratima, oni su pali na pod a nakon toga su oca odveli u pravcu naselja G.Š.. Tražili su kuću Š.T., obzirom da se njegov sin J. krio u šumi jer je prije toga ranjen u jednoj akciji. Nakon toga otišli su pred kuću Š.O., izveli su ga van i povelili sa sobom a kako je on bio slijep, odustali su od namjere da ga vode. Kada su naišli pored kuće B.N., vidjeli su njegovu ženu i dva sina te su starijem sinu rekli da sačeka pred kućom i da će njega voditi. Kasnije je od drugih ljudi saznao da je sa D.M. bio i optuženi Šobot Bogdan zv. Zele te da su njih dvojica bili nerazdvojni. Otac je prilikom odvođenja bio u radnom odijelu plave boje, preduzeća „G.“

iz Slovenije u kojem je radio prije rata. Od V.F. saznao je da su se on, Š.H., V.H. i Š.N. krili u šumi te da su u rijeci S. ispred sela J. vidjeli mrtvo tijelo njegovog oca Š.I..

Svjedok Š.H. u svom iskazu navodi da je u vrijeme ratnih dešavanja bio u S., gdje je zaposlen, da je njegova majka izbjegla iz K. i došla kod njega u S.. Vezano za ubistvo oca I., pričala mu je da su došla trojica, da su pucali po kući, da su dvojica ušla u kuću, da su ga izveli na silu, da ih je ona molila da ga puste i da ga ne vode. Otac je namjeravao da joj da neke pare, vjerovatno penziju a da mu je jedan od njih rekao „neće trebati ni tebi ni njima“. Nakon toga otišli su do kuće Š.O. pošto je isti bio slijep, ostavili su ga a oca su odveli prema lokalitetu „B.mlin“. Tokom rata sreo je P.L. u S. i tad mu je taj čovjek rekao da je oca ubio D.M. na mostu, pucavši mu u leđa, tako da je tijelo palo u rijeku S..

Svjedok Š.S. navodi da je Š.I. bio njegov stric. Toga dana bio je u dvorištu sa majkom kada su vidjeli tri uniformisana vojnika, jedan od njih bio je na plavom motoru marke „Tomos“. Otišli su prema naselju Š. koje je od njihove kuće udaljeno 200-300 m te se iz tog pravca čula pucnjava. Nakon toga vidio je da ta trojica vode njegova strica Š.I., a prepoznao je optuženog Šobot Bogdana zv. „Zeke“ i D.M.. Stric je bio u radnom odijelu preduzeća „G.“, tresao se od straha i kada su došli do njega i majke, stric je držao neki papir i pokušao je da isti da njemu i majci R., ali su ga ova trojica u tome spriječili. Bili su naoružani automatskim puškama, strica su vodili u pravcu lokaliteta „B.mlin“ i nakon 15-20 minuta začuli su se rafalni pucnji. Prije kritičnog događaja njegova dva brata odvedena su u logor na M.. Optuženog Šobot Bogdana i D.M. viđao je i poslije ovog događaja, dolazili su u selo, a jedne prilike su ih sviju istjerali iz kuća, prijetili im i govorili da ovo nije 1941.godina.

Svjedok Š.R. u svom iskazu potvrdila je iskaz svoga sina Š.S. da su njena dva starija sina odvedena u logor na M. te da je ona ostala u kući sa tri mlađa sina S., E. i S.. Toga dana bila je u dvorištu sa sinom S. kada je vidjela trojicu uniformisanih vojnika, a jedan od njih bio je na motoru. Pitala je ovog na motoru šta trebate jer je očekivala poruke od sinova iz logora a on joj je odgovorio „trebam ako hoćeš da te ubijem“. Kada su se vratili vodili su sa sobom njenog djevera Š.I. koji je bio u radnom odijelu plave boje. I. je pokušao da nešto izvadi iz džepa i da joj da a oni su mu odgovorili „nemoj vaditi ništa netreba ti“. Nakon 15-20 minuta iz pravca u kom su odveli I. čuo se pucanj. Iako nije poznavala te vojnike čula je od drugih da su među njima bili D.M. i optuženi koji je imao nadimak Zele.

Svjedok Š.S.1 ističe da je toga dana zaprežnim kolima zajedno sa stricem Š.I. vozio njegovu suprugu koja je bila jako bolesna u mjesnu ambulantu u G.S.. Zaustavila ih je vojska RS-a na punktu, I. im je dao nekakav papir tako da su ih pustili da prođu. Po povratku kući, nakon sat vremena vidio je ispred kuće trojicu vojnika, jedan od njih bio je na motoru. Uputili su se prema selu Š. i po povratku vodili su strica Š.I.. On je bio zajedno sa majkom R. i bratom S. te je vidio da su I. odveli prema „B.mlin“ a poslije se čuo rafal. U to vrijeme imao je 13-14 godina, tako da nije poznao te vojnike ali se pričalo da su strica odveli M. i Zele.

Svjedok B.A. u vezi kritičnog događaja naveo je da je u kući bio sa majkom, bratom i dvije sestre kada su čuli nepoznat glas kako govori „gazda otvori“. Kada je mati otvorila vrata vidio je pred kućom optuženog Šobot Bogdana i D.M.. Naređeno im je da iziđu iz kuće, jedan od njih ušao je u kuću i kada je vidio njega iznenadio se i pitao je otkud on tu. Nakon toga rekli su majci, sestrama i bratu da uđu u kuću a da ih on čeka u dvorištu. Uputili su se prema naselju Š. i kada su se vratili, vidio je optuženog i M. kako vode komšiju Š.I.koji je bio u radnom odijelu preduzeća „G.“. Optuženi i Milanko bili su uniformisani, imali su automatske

puške, a nakon toga ukazala se i treća osoba sa motorom. On je u to vrijeme imao 17 godina, mati mu je rekla da uđe u kuću, a nakon pola sata čula se pucnjava iz pravca B.mlina.

Svjedok Š.Š. kći Smaila navodi da je dobro poznavala Š.I., da je on njen prvi komšija te da je toga dana bila u kući svog djevera, obzirom da je njena kuća bila zapaljena. Vidjela je trojicu vojnika sa puškama kako odoše I. kući, a I. je prije toga zaprežnim kolima vozio svoju suprugu u S., jer je bila bolesna. Čuli su se pucnjevi a nakon toga ta trojica vojnika vodili su I.. Došli su pred kuću u kojoj je ona bila i rekli njenom mužu Osmanu da ide sa njima. Ona im je odgovorila da je njen muž O. slijep, to je potvrdio i I. koji je bio pored ograde i vidjela je da se on tresao kao list na grani. Nakon toga odustali su od namjere da vode njenog muža O., odveli su I., da bi se iz pravca „B.mlina“ čuli pucnjevi. I. je bio u radnom odijelu preduzeća iz S. u kojem je radio prije nego što je otišao u penziju a među tom trojicom prepoznala je D.M..

Svjedok Š.Š. kći Dž. u svom iskazu navela je da je I. ova žena bila bolesna, da je njena svekrva toga dana otišla I. kući, da je razvila pitu i da se vratila. I. je bio tetak njenom mužu te je njegova žena u više navrata pričala da su ona i I. ležali na krevetu, da se zapucalo na sve strane i po prozorima kuće, da su oni pali na pod, da su dvojica vojnika ušla u kuću, da su lapili I. za „kapuru“, da su ga odveli, da je gledala kroz prozor i vidjela trećeg na sokaku. Dalje je navela da su isti dan ta dvojica vojnika prvo došli u kuću M.Š., gdje se čula galama i razbacivanje po kući. Nakon toga ušli su u njihovu kuću, pitali su njenu svekrvu koga kriju i hrane te gdje stanuje J. mama, da bi im ona rekla da je to ona. Prepoznala je tu dvojicu vojnika radilo se o M. i Zele (nadimak optuženog). Pitali su je za sina J. i ona im je odgovorila da je čula da je njen sin ranjen, da se nalazi u bolnici u B.L. ali da nije sigurna da li su te informacije tačne. Rekli su joj da pođe sa njima ali se umiješala njena svekrva i nekako ih odgovorila od toga da vode i nju. Plašila se da će joj odvesti sina F. koji je završio 8. razred OŠ, on je bio u kući stričevića R. i u toj su kući udarili kundakom puške jednu ženu, koja im je rekla kad su odveli njenog muža i sina na M., da vode sve. Tražili su od nje da im pokaže gdje joj je štala, a štala je ranije zapaljena i izgorila je zajedno sa kravom i junicom.

Sud je u cjelosti prihvatio iskaze ovih svjedoka jer su oni iznijeli svoja neposredna i posredna saznanja vezana za kritični događaj, njihovi iskazi su jasni i uvjerljivi, oni se međusobno nadopunjuju, čine jednu logičnu cjelinu a saglasni su i sa drugim provedenim dokazima kojima je sud poklonio punu vjeru. Da su iskazi ovih svjedoka konzistentni i dosljedni, proizilazi i iz činjenice da su oni svoja saznanja u vezi kritičnog događaja saglasno potvrdili i u fazi istrage i na glavnom pretresu, tako da zapisnici iz istrage nisu korišteni prilikom direktnog i unakrsnog ispitivanja, a odbrana optuženog nije imala primjedbi na njihove iskaze niti ih je na bilo koji način dovela u sumnju. Iako svjedoci Š.F. i Š.H. nisu očevici kritičnog događaja, njihovi iskazi i posredna saznanja u pogledu dešavanja u kući i nasilnog odvođenja oca Š.I., podudaraju se sa iskazom svjedoka Š.Š. kćeri Dž.. Prilikom ocjene iskaza svjedoka očevidaca, treba imati u vidu da je od kritičnog događaja proteklo više od 24 godine, da je prisutan proces zaboravljanja određenih detalja, kao i činjenicu da svjedoci nisu bili na jednom mjestu tako da njihova saznanja u pogledu određenih detalja nisu ista.

Iskaz svjedoka odbrane Š.G., brata optuženog sud nije posebno cijenio jer iz istog proizilazi da on nema niti neposrednih a niti posrednih saznanja vezanih za ubistvo Š.I..

I pored činjenice da nije bilo očevidaca kritičnog događaja, da mrtvo tijelo Š.I. nikad nije pronađeno, pažljivom analizom provedenih dokaza utvrđeno je da je Š.I. lišen života na lokalitetu „B.mlin“, a tu činjenicu nije osporila niti odbrana optuženog. Činjenicu smrti Š.I.

ovaj sud utvrdio je na osnovu iskaza svjedoka Š.F., V.S. i Š.S.2 te materijalnih dokaza. Tako svjedoci Š.F., V.S. i Š.S. saglasno navode da im je V.F. koji je u međuvremenu umro pričao da se on zajedno sa Š.H., V.H. i Š.N.-N. krio u šumi od vojske RS-a te da su prilikom prelaska rijeke S. u jednom plićaku vidjeli mrtvo tijelo Š.I.. Uvidom u izvod iz MKU Općine K. broj 02/1-13-3-370/11 od 18.03.2011.godine utvrđeno je da je u matičnoj knjizi umrlih koja se vodi za mjesto S. pod rednim brojem 30 za godinu 2001. izvršen upis smrti Š.I. sa danom 19.07.1992.godine. Uvidom u akt Instituta za nestale osobe BiH broj 30/1-40-2-249/16 od 22.02.2016.godine proizilazi da je na osnovu podataka sa kojim raspolažu Š.I. nestao dana 21.07.1992.godine u mjestu G.S. te da je prijava nestanka verificirana pod brojem 15787.

Sud nije prihvatio tvrdnju branioca iznesenu u završnoj riječi da tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi Šobot Bogdan bio svjestan i da je mogao biti svjestan da se Š.I. odvođi samo radi toga da se liši života. Naime, bez obzira na činjenicu da nema očevidaca lišenja života Š.I., pažljivom analizom iskaza saslušanih svjedoka sa sigurnošću se može zaključiti da je optuženi Šobot Bogdan kao saizvršilac zajedno sa D.M. i nepoznatim pripadnikom vojske RS učinio krivično djelo za koje je oglašen krivim. To prije svega kada se imaju u vidu radnje koje je optuženi poduzeo a koje imaju odlučujući značaj u procesu izvršenja djela, kao i njegova svijest o zajedničkom djelovanju i zajednički doprinos učinjenju krivičnog djela.

Da je optuženi imao zajednički cilj sa D.M. i nepoznatim pripadnikom vojske RS da liše života Š.I. a ne da ga odvedu u komandu 17. ključkog bataljona radi razgovora sa komandrom čete kako to tvrdi optuženi, da je bio u vojnoj uniformi a ne u civilnoj odjeći, da je bio naoružan automatskom puškom a ne poluautomatskom puškom, utvrđeno je na osnovu iskaza svjedoka Š.F., Š.S., Š.R., B.A., Š.Š. kćeri S., Š.Š. kćeri Dž. te radnji izvršenja koje su poduzimali prilikom prinudnog odvođenja oštećenog.

Tako svjedok Š.F. u svom iskazu navodi da mu je majka pričala da su se toga dana čuli pucnjevi kroz prozor kuće, da su u kuću ušla dva uniformisana vojnika te da su počeli pucati po kući. Svjedoci Š.R. i njeni sinovi Š.S. i Š.S.1 saglasno su potvrdili da su vidjeli trojicu uniformisanih vojnika (S. je prepoznao optuženog Šobot Bogdana i D.M.), da se Š.I. tresao od straha, da je pokušao nešto dati R., stavivši ruku u džep, da su oni rekli I. u „nemoj vaditi ništa, ne treba ti“. Ovi svjedoci saglasno su potvrdili i činjenicu da su se nakon 15-20 minuta iz pravca lokaliteta „B.mlin“ u kom je odveden Š.I. čuli pucnjevi. Iz iskaza svjedoka B.A. proizilazi da su optuženi i D.M. došli pred njihovu kuću, da je jedan od njih ušao u kuću, da se začudio kada je vidio njega i pitao otkud on tu, da su mu rekli da ih sačeka u dvorištu dok se oni ne vrate. Svjedoci Š.S. i B.A. saglasno su potvrdili da je optuženi bio naoružan automatskom puškom. Svjedok Š.Š. kći S. u svom iskazu između ostalog navela je da su ova trojica uniformisanih vojnika imali namjeru da vode i njenog muža O., da to nisu učinili samo zbog toga što je on bio slijep, da je vidjela kako vode I., da je bio u strahu te da se tresao kao list na grani. Š.Š. kći Dž. u svom iskazu potvrdila je iskaz svjedoka Š.F. da je I. ova supruga u više navrata pričala kako su i na koji način u I. ovu kuću ušla dva uniformisana vojnika, da su to bili optuženi Šobot Bogdan zv. Zele i D.M. te kako su se agresivno ponašali, uz napomenu da su dolazili i njenoj kući, da su se raspitivali oko njenog sina Š.J., da su joj rekli da će i ona ići sa njima te da su u kući stričevića R. njegovu suprugu udarili kundakom puške.

Imajući u vidu iskaze navedenih svjedoka, sud nije prihvatio iskaz optuženog u dijelu u kojem on navodi da su njih trojica dobili naredbu od komandira čete Š.R.2 da dovedu stariju osobu bošnjačke nacionalnosti da sa njim razgovara te da vide šta će sa stanovništvom.

Treba naglasiti da je trebalo razgovarati - pregovarati sa preostalim stanovništvom bošnjačke nacionalnosti, to se moglo učiniti kada je toga dana Š.I. zaprežnim kolima vozio svoju suprugu u mjesnu ambulantu i kada je došao na vojni punkt. Da se nije vodila briga oko stanovništva bošnjačke nacionalnosti, proizilazi i iz iskaza svjedoka O.S. koji je naveo da je njegova jedinica u kojoj je bio i optuženi, u rejonu L. ubila 100 civila bošnjačke nacionalnosti. Da se radilo o čišćenju terena, obzirom na činjenicu da je većina muškaraca ili ubijena ili odvedena u logor M., na to upućuje njihovo agresivno ponašanje te pucanje pred kućom i nakon ulaska u kuću Š.I., kao i namjera da sa sobom vode Š.O., B.A. te Š.Š. kćer Dž., koja je trebala reći gdje joj se krije sin J.. Iskaz optuženog da je on ostao u lokalnu „B.mlin“ a da su D.M. i S.M. produžili dalje sa Š.I., opovrgnut je iskazom svjedoka Š.R.1 koji je kao vlasnik kafane u svom iskazu naveo da je mobilisan u aprilu 1992.godine, da je najveći dio vremena provodio na ratištu te da je od majke kada je došao kući čuo da se za Š.I. raspitivala njegova stara majka. Da je kafana „B.mlin“ početkom rata zatvorena, u svom iskazu u fazi istrage potvrdio je i sam optuženi Šobot Bogdan.

Sud nije prihvatio stav odbrane iznesen u završnoj riječi da se zna da je Š.I. lišio života D.M., da optuženi ima strah od M., da su mu upućivane prijetnje te da je nakon kritičnog događaja zbog straha i prijetnji tražio i dobio odobrenje da se vrati na posao u R S.. Stoji činjenica da je svjedok Š.H. u svom iskazu naveo da je tokom rata u R S. sreo P.L. te da mu je L. rekao da je njegov otac Š.I. odveden u P., da mu je D. pucao u leđa te da je on pao u rijeku S.. Međutim, tu činjenicu nije potvrdio niti jedan svjedok pa niti optuženi, s tim da su svjedoci Š.S., Š.S.1, Š.R., B.A. i Š.Š. kći S. u svojim iskazima opisali način prinudnog odvođenja Š.I., uz konstataciju da se iz pravca gdje je odveden nakon 15-20 minuta čula pucnjava. Iz iskaza optuženog proizilazi da on nikom nije pričao o kritičnom događaju pa je samim tim da sud neprihvatljivo da ima strah i da mu je D.M. prijetio preko S.M.. Iskaz optuženog je kontradiktoran sam sebi jer je optuženi u svom iskazu naveo i to da ne zna gdje se S.M. nalazi, da ga nije sreo poslije rata, te samim tim S.M. nije mogao prenijeti optuženom navodne prijetnje koje mu je uputio D.M.. Nasuprot tome, svjedok O.S. navodi da je bio u istoj jedinici sa optuženim i D.M. te da su se njih dvojica družili. Kada je čuo da se i protiv njega-O.S. vodi istraga da je zajedno sa optuženim i D.M. lišio života Š.I., samoinicijativno je iz B. došao u P., našao optuženog i sa istim otišao u S.M. gdje je optuženi u njegovom prisustvu tužiocu i inspektorima rekao da O.S. 100% nije učestvovao u ubistvu. O.S. je u svom iskazu naveo i to da je uspio doći do telefonskog broja D.M., da ga je zvao, da je sa istim dogovorio sastanak u B., ali da se D.M. nije odazvao na sastanak. Dakle, svjedok koji živi u S. gdje i D.M. nema straha jer mu je u interesu da se razjasni kritični događaj u kojem nije učestvovao a optuženi Šobot Bogdan koji je nastanjen u P. i koji je optužen, ima navodno strah da kaže istinu, iako taj strah i prijetnje ničim nije konkretizirao. Da optuženi nije tražio da ide u Sloveniju zbog straha proizilazi i iz iskaza svjedoka B.A.. Naime, ovaj svjedok je naveo da su 20-tak dana nakon ubistva Š.I. optuženi Šobot Bogdan, D.M. i Šikman Nedeljko oko 22 h navečer došli u njihovo selo, da su ih istjerali iz kuća i naredili im da sjednu. Nakon toga da je optuženi sjeo pod krušku u dvorištu porodične kuće Š.H. gdje je bio stol i klupa, pitao ih da li se neko među njima sjeća šta je bilo 1941.godine u V.. Tu su ih vređali, da bi im optuženi rekao da je to srpska zemlja, da mogu ići, te su se oni uputili prema selu C.. Bilo ih je oko 30 a drugi dan su saznali da su ubijene njihove komšije, među kojima su bili Š.I., B.R., Š.M. i drugi. Iskaz svjedoka B.A. u pogledu prinudnog izvođenja civila iz kuća i prijetnji, potvrdili su svjedoci Š.S. i Š.S.1.

Iako je optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je zajedno sa njim i D.M. bio pripadnik vojske RS-a, S.M., identitet te osobe nije potvrđen niti jednim drugim

dokazom, tako da je tužilac u činjeničnom opisu izreke optužnice ostao kod tvrdnje da se radi o nepoznatom pripadniku vojske RS-a, što je prihvaćeno i od strane suda.

Utvrđeno činjenično stanje ukazuje da je optuženi kao saizvršilac učinio opisane radnje izvršenja koje je ovaj sud pravno okvalifikovao kao krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ. U odgovoru na pitanje koje su norme materijalnog zakona i blanketnog propisa primjenjene na radnje izvršenja navedene u činjeničnom opisu presude, ovaj sud imao je u vidu da je u vrijeme koje obuhvata optužnica na snazi bio preuzeti KZ SFRJ u kom je u članu 142. stav 1. propisano krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Inkrimacije iz optužnice sastoje se u kršenju odredbe člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine kao blanketnog propisa, od strane pripadnika vojne sile koja vrši kontrolu određenog teritorija, konkretno Općine K., za vrijeme ratnog stanja i oružanog sukoba u BiH, čije je relevantne odredbe o zaštiti civilnog stanovništva u potpunosti preuzeo KZ SFRJ. Od izvršenja krivičnog djela krivični zakon se mijenjao dva puta i to KZ F BiH 1998. godine i krivični zakon BiH. Kako ti zakoni nisu povoljniji za optuženog, primijenjen je onaj krivični zakon kao materijalni propis koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Odredbom člana 142. stav 1 preuzetog KZ SFRJ propisano je da krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva čini onaj ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi da se izvrši napad na civilno stanovništvo, naselje, pojedina civilna lica i lica onesposobljena za borbu, koji je imao za posljedicu smrt, tešku tjelesnu povredu ili teško narušavanje zdravlja ljudi..., ili ko izvrši neko od navedenih djela. Odredbom člana 22. navedenog zakona propisano je da saizvršilaštvo postoji ako više lica učestvuje u radnji izvršenja, kao i preduzimanju neke djelatnosti koja je usko povezana sa radnjama izvršenja.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, između ostalog propisano je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu dužna je da primjenjuje bar sljedeće odredbe:

Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima postupat će se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kom drugom sličnom mjerilu, pa se u tom cilju zabranjuje u svako doba i na svakom mjestu prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvu između ostalog:

a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja.

Predmetni zločin počinjen je u kontekstu oružanog sukoba a opće je poznata a samim tim i nesporna činjenica da je u kritično vrijeme i na teritoriji Općine K. postojao oružani sukob između Oružanih snaga BiH i vojske RS. Navedena činjenica potvrđena je iskazima saslušanih svjedoka, materijalnim dokazima a nju nije osporavala niti odbrana optuženog. Prilikom ocjene da li su radnje izvršenja optuženog kao saizvršioca u dovoljnoj mjeri povezane sa oružanim sukobom, sud je utvrdio uzročnu vezu između oružanog sukoba i radnji izvršenja koje je poduzeo optuženi prema osobi koja nije aktivno učestvovala u neprijateljstvima. Prije svega utvrđena je činjenica da je optuženi djelo učinio kao vojnik,

pripadnik vojske RS-e, kao vojne strane u sukobu, da je bio naoružan puškom te da je djelo učinjeno za vrijeme ratnog stanja. Razmatrajući status optuženog kao saizvršioca krivičnog djela, ovaj sud cijenio je činjenicu da ovo krivično djelo može učiniti svaka osoba bez obzira na svojstvo i državljanstvo, koja je pripadnik vojne, političke ili administrativne strane u sukobu. Imajući u vidu pojam definicije zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije, jasno je da je prema civilnom stanovništvu koje ne sudjeluje neposredno u neprijateljstvima a koje je pod kontrolom pripadnika jedne od suprostavljenih strana, zabranjeno u svako doba i na svakom mjestu vršiti bilo kakve postupke protivne pomenutoj odredbi a naročito povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu kao i sve vrste ubistava.

Ocjenjujući subjektivni odnos optuženog prema počinjenom djelu, utvrđeno je da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem. Naime, optuženi je zajedno sa D.M. i nepoznatim pripadnikom vojske RS-a učestvovao u lišenju života Š.I., tako da je kod njega postojala svijest o zajedničkoj saradnji u ostvarenju bića krivičnog djela, što daje osnova za zaključak da su djelo htjeli kao zajedničko, a samim tim i svako od njih kao svoje. Optuženi je bio svjestan da je Š.I. civil, bošnjačke nacionalnosti, da se radilo o starijoj osobi koja nije dala bilo kakav povod da se maltretira, da se prinudno odvede iz kuće te da se pucajući iz automatskog oružja na lokalitetu „B.mlin“ liši života. Optuženi je postupao u takvim okolnostima koje su mu omogućavale dominaciju nad oštećenim kao civilnom osobom koja je nemoćna da pruži bilo kakav otpor i da se zaštiti, on hoće posljedicu u vidu lišenja života oštećenog, iz čega se sa sigurnošću može zaključak da je postupao sa direktnim umišljajem kao oblikom vinosti. Lišavajući života civila Š.I. optuženi Šobot Bogdan izravno je prekršio odredbu člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine. Treba naglasiti da povreda međunarodnog prava kod ovih krivičnih djela predstavlja objektivni uslov kažnjivosti, tako da počinitelj ne mora biti svjestan da svojim postupcima ta pravila krši. Kako nije bilo okolnosti koje bih dovele u sumnju uračunljivost optuženog, to ga je ovaj sud oglasio krivim.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve okolnosti predviđene odredbom člana 41. preuzetog KZ SFRJ koje utiču da kazna bude veća ili manja (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Od olakšavajućih okolnosti sud je uzeo lične i porodične prilike optuženog, obzirom da je isti oženjen, da je otac dvoje djece, da je nezaposlen i lošeg imovnog stanja, kao i činjenicu da je od učinjenja krivičnog djela proteklo više od 24 godine. Od otežavajućih okolnosti sud je cijenio okolnosti pod kojima su poduzete radnje izvršenja kao i način izvršenja krivičnog djela. Naime, provedenim dokazima utvrđeno je da je Š.I. bio u penziji, da nije vojno niti politički angažovan, da je bio starije dobi, da ga je i optuženi poznavao kao osobu mirne naravi. Međutim, i pored toga optuženi je zajedno sa D.M. i nepoznatim pripadnikom vojske Republike Srpske učestvovao u lišenju života Š.I.. Stoga je ovaj sud imajući u vidu naprijed navedeno optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, smatrajući da ovako izrečena kazna zatvora u svemu odgovara stepenu krivične odgovornosti optuženog kao učinioca, njegovim ličnim i porodičnim prilikama te ranijem životu te da će se samo sa ovakvom vrstom krivične sankcije postići svrha kažnjavanja kako u vidu generalne, tako i u vidu specijalne prevencije.

Sud je u smislu člana 212. stav 3. ZKP-a F BiH porodicu ubijenog Š.I. sa imovinskopравnim zahtjevom uputio na parnični postupak. I pored činjenice da je sin ubijenog Š.F. u završnoj riječi postavio konkretan zahtjev prema optuženom, tražeći na ime naknade štete za sebe, brata i dvije sestre po 20.000,00 KM, isti nije potkrepljen adekvatnim

dokazima, tako da nije bilo osnova ni za djelimično ni za potpuno donošenje odluke u pogledu naknade štete.

Provedenim dokazima utvrđeno je da je optuženi nezaposlen te da je lošeg imovnog stanja. Stoga je ovaj sud temeljem odredbe člana 202. stav 4. ZKP-a F BiH optuženog oslobodio od obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, jer bi po mišljenju ovog suda obavezivanjem optuženog na plaćanje troškova postupka bilo dovedeno u pitanje kako njegovo, tako i izdržavanje članova porodice koje je on dužan da izdržava.

ZAPISNIČAR
Husarević Fatima

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Hodžić Fikret

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana
Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine, putem ovog suda.
Oštećeni mogu izjaviti žalbu zbog odluke o troškovima postupka i
imovinskopravnom zahtjevu.